

REGÉLŐ.

PESTEN vasárnap december 6^{kán} 1835.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. A' szerkezői hivatalban évnegyedenként 's képek nélkül is válthatni példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

TÖRTÉNET ÉS ELBESZÉLÉS.

Próbásétáim menyasszony után.

Bevezetés.

Az ember ritkán tudja, mit akar. Ingatag fenékre vagy igen magos helyre, mint a' monblanc-i napoleonoszlop, rakja perczenet-szülte elveit, és a' közelebbi nap erősebb hatása, egy váratlan idő-változás, szétdőnti gyenge akaratjának merész műveit. Mi igen jó még, ha a' tervet tervekre halmozó ember kármentten építheti-fel ismét leomlott fellegvárait, romjaik alatt öröknéma sirját nem találva. — Én, ki az egész holdalatti világgal hosszú frigyet kötni, perlekedő embertársaimat káröröm és haszonkeresés nélkül egyesíteni akartam, szivemet számon hordoztam, és az igaz dolgot védeni tanultam, most iméntiben ügyész lettem, egy somogyi faluban huszonnyolcz közbirtokos között a' huszonkilenczediknek állottam, és — házasodni készülök. A' leányok — így irtam vala ezelőtt két hónappal antihymeni észrevételekkel tömött *souvenir*embe — az Oronocco és Duna virányain, a' Pariák es nemes Magyarok lakában, az alpesi idyllvilág és a' clareni románédelet viszonyaiban, a' libapásztorné úgy, mint a' felpiperézett franczia magyarkisasszony, mindenütt egy mintára alkattak. Kéjtلهelő bimbók a' felébredő élet reggelén: hol elrejtve a' völgynek csendes árnyában, de láthatók a' növényésznek; hol büszke szemérmességgel, mint egy véltlen hirhez jutott író munkájának második kiadását kísérő előbeszé dje, a' magos hegyháton köszöntik a' feljövő napot. A' férjfiú linné-i szemekkel fut-el a' bájvirágok tarka kelyhein; utóbb a' legszebbikét kikeresve gyenge szorgalommal ápolja, és viszi meleg keblében, óvja az ártalmas lég befolyásától, és a' csipős szelek erejétől; de mi hamar, miután a' remény szép oltmányaival, a' házassági jövő örömei mindigzöldjével (*Immergrün*), a' fanyar gondokat elűző életfüvel (*Panacée*) neveli, és egybeköti varázsgyönyört ígérő sarjadozását, mi igen hamar hervad-el minden a' kiburkolt virággal, és a' férj, a' megcsalatott tapasztalatlan férj, marad ezen illatját és színét változtatott füzérben csak a' vész partjáig sinlódó

kínvirág (Passionsblume). — És most ezen igen való észrevételeimet meghamisítani, és zsebkönyvemből, mely eddig, mint egy ausztriai utmutató az igaz utra, úgy engemet józanabb életre vezetett, kitépni szándékozom.

Gyula barátom, egy igen jószívű derék fiú, meglátogata tegnap uj nőjével. Ő nekem félesztendő előtt kötött házasságát a' legszebb és legritkább 's még egynehány tuczat erényes epithetumokkal felcherubozott angyali nemleánynyal tudtomra adá, és megígéré, hogy hazajövelemler mindjárt bemutatandja külvilági tüneményét. — „Julia, az én uj nőm!“ — monda az első viszonzlatási barátságos csókok után. — Gondolhatni, milly varázséletet vihet, ha feleségét félesztendő multával még uj n a k lehet mondanial! — De helyes izlése is vala barátomnak. Julia szép és elmés; a' mint egy fertályperczeni ránézésből, és egy órai beszélgetésből kivehettem, urához vonzó mint a' magnestő éjszakhoz; pipere nélkül, szende viseletű, józan itélettel, és kellemes szeméremmel. Valóban Gyulának igaza van; nője leg r i t k á b b asszony a' földhátán. — „Az ég leg-tisztább örömeit mérte reám; — folytatá azalatti viszonyait elbeszélő barátom — mert egy angyalát küldé előizlésül jövő boldogságáról“ — Itt Juliának egy forró minutumi csókot nyomott ajkára, mely az elhasadt földieperhez hasonlita. Én vizenyős számat sohajtva megtörültem, és Venus-Julia bájos szeméremmel lesüté gyönyörű szemeit. — „Házasodj, barátom! a' jó asszony egy rendkívüli drágakő életörömeink kincstárában, fényét és becsét mindig változatlanul magában hordozva; ujjabb meg ujjabb kéjek köszöntik haladó napjainkat, és a' gyermekek“ — — Julia itt elpirult, mint az ablakomon besugó esthajnal, és egy kimondhatlan lágy 's kéro pillanattal a' jövő definitio végett tulságos férjének száját kis hókezével eltakarta. — „S te gondold — kérdém állhatatlan hangon a' silentiariust — hogy sorsomat jobbithatom, ha házasodni indulok? Ki tudja, akadok-e egész életemben egy Juliára!?“ — Gyula nője helyett hajtá-meg magát udvarias kétségemre, ki az alatt egy ismételt arczipirulással a' falon függő nagy Széchenyi Ferenczet nézdelte, és Rousseau uj Heloise-jét dolgozó asztalomról felemelvén egy hozzám küldött félpillanattal ezt válaszolá: „Férjem barátja nem fog soká keresni, miután igen könnyen választhat egy nálam érdemesebb társnét, ki sok jóságát elismerni és megjutalmazni tudja.“ — Most én hajtogatám magamat olly mélyen és lekötelezve, mintha egész életemben csupán udvari szolgálatot tettem volna, és a' kávéval beszerényelő gazdaasszonyomat (egy hosszú, száraz, pártamegunt harminczhatost) majd hogy ki-nem-küszöböltem. — Gyula nevetett, és vállamra ütén: „házasodj — ugymond — és minél előbb;

mert az agglegény nem más, mint sok kontárköltőnek hold- és Laura-daljaiban az ó — és — ah! felkiáltások pótlásul vannak, és a' nyomorult csinálmányt még se szebbítik; egy pausa az élet harmoniájában; egy argumentum, hol a' data ratione kimarad; egy magány-ének szók kísérése nélkül, és (itt a' gazdaasszonyomtól átvett melange-t megkóstolván) egy tejeskávé cukor nélkül.“ — „Regina (ez volt neve házkormányzónémnak; kit én kurtitva csak Régi-nek szóllíték) a' kávéval valóban cukor nélkül adá-fel és hibáját előbb észre nem vevé, míg vigyáztalanságáért csipősebben nem kezdém dorgálni. Savanyú arcczal, mint egy elidősült városi szépség a' tükörhez deshabillé-ban, ment a' cukorszelencze után éppen nem terpsichorei lépésekkel Régim; de az almárium kulcsát valahova félretevé, és elég nagy boszúdra most reá nem akadhatott. Minden szugolyt kikeresett, zsebeit felforgatta; de mind hasztalan: utóbb írásaimnak készült, mellyektől mindazonáltal keményen eltiltám; mert inkább engemet forgasson-fel valaki, mint írásaimat. Vendégeim arczángyenge káröröm látszatott, 's a' kávé bizonyosan cukor nélkül kénytelenítették volna meginni, ha szerencsémre íróasztalom egyik fiókjában nem akadok Hanszim (egy csudaszép canárimnak) részére félrerakott néhány cukordabra. Mentegetém magamat, mikép lehetett; Régim a' középajtónál kisuhan, első boszúmat elkerülvén. — „Semmi az — nevéte ismét Gyula barátom — a' nőtelennél hamar megvan a' rendetlenség; házasodj tehát, a' feleség mindenre tud ügyelni!“ — „„És írásait soha se fogja felforgatni““ — monda ironiai hanggal az új nő, kinek szavamat és kezemet kelle adnom, hogy két hónapra viszonzlátogásra viszem hozzájuk még Isten tudja hol létező feleségemet.

Szives bucsút vettek szeretett vendégeim, és haza kocsiztak. Az est gyönyörű volt; mindig távolabbról hallám a' kocsizörgést; végre elnémult, és az öreg béres az udvarkaput csikorogva csapta be, mintha egri bálmuksikus lett volna. Még egy fertályig a' térdig gazos és elhagyatott kertben sétálgaték barátom és szép Juliája tanácsait méltányolva, és új élettervekkel megrakva, mint egy uralkodó helytartói practicans (Castelli szerint) előmeneteli kinézésekkel, siettem vissza szobámba. A' falon levő képek kinevetni látszattak minden terveimmel; de főkép egy gyönyörű az íróasztalom felett lehunyorgó kaczer leánykának rajza ezen aláíráttal: „ne soyez pas de glace, quand je suis amour!“ — édes gunynyal, mint kivenni akarám, mereszté beléptemkor reám szemeit. Régit ma már nem láttam: vacsoránál a' leves kozmás, a' tészta megégve, és a' pecsenye száraz volt; ágyamon egy kandur macska, éjjeli szekrényem előtt a' földön hálósüvegem és Börne parisi levelei barátságos egyet-

értésben, mintha egyik a' másinak *devisé* gyanánt szolgálna, heverték; kandallómban kiégett a' tűz; és a' nyitvahagyott ablakot dörrenve üté-be az esti szél. — Többszer is volt már illy rendetlenség házamnál; többszer huztam-ki az ágy vagy asztal alul szükséges szereimet; többszer is kerestem valamit, mire nemakadtam; de ezelőtt mind ez nem olly érzetesen hatott reám, mint éppen most, midőn egy igen könnyen jobbittható sorsnak felébresztett tervét hordoztam magammal. Ollyan voltam, mint a' kaczer világleány, ha imádóját megunta, vagy változtatni akarja: száz hibát talál benne, félszegnek és éppen kellemetlennek látja; minden előbb észre se vett hiányok szembetünőbbek lesznek; röviden, annyi jó se marad a' szerencsétlenen, mint eszme a' beretválkozó tükörben; és ez mind azért, mivel őt elhagyni és uj hódulóra szert tenni készül. — „Te megházasodol!“ kezdék gondolkozni, miután a' világot eloltám, és behunyt szemekkel varázsolám elő jövőndő életem rózsaszínű napjait. Mindig szebb és szebb képek, mint a' kelettündérregéji, különféle idomokban köszönték felhevült ábrándomat; az égnek szerencse-türo'kje látszott egész valómra kiöntve lenni. Reménylett hölgyem arkádiai ligeteből szökölt mellemre; három csudagyönyörű aranyfürtös lény mosolyga felém hófuvta karján; én angyaloknak nézem, ha szárnyok lett volna. — „Gyermekeid, — az én gyermekeim!“ susogá ismeretlen érzéküli látványom, és szent szeméremmel rejté-el fényes örömarczát vállamon. — Most elváltozott a' jelenet: házi körömnek csendes 's derült ege köszöntött-be: huszárokat festettem, kardot, és csákót készítettem táblapapirosból gyermekeimnek; hol ismét felváltva térdeimen lovagoltattam őket; a' kopár hegyeket, völgyet, erdőt velek megmáasztam, versenyt futottam, 's a t. és mindenütt, minden uj élvben, minden reám serkenő derültebb napban őt láttam, szeretett hitesemet, mint annyi meg annyi tiszta örömeim létszerét. — Későn, de még is korábban, mint akarám és kívántam, ébredék-fel szép álmaimból; a' nap bezuzott ablakomon keresztül kíváncsian nézegélt-be szűzágyamra, melyből mind két lábammal egyszerre kiugorván jövőndőm elrendelésével már már rendben valék.

Leányok szépek és kegyesek, mint a' házasság előtt szoktak többnyire lenni, laktak körülöttem; én éppen nem megvető legény vagyok; mit ha tükrömnek nem is, de a' szekrényem fiókjában furcsa egyvelegbe rakott szerelmi zálogok, selyemerszényké, óravánkosok, virághimzetek, hajlánczok, gyűrűk, fürtök, rózsa vagy violaszínű levelkék 's a t. illatozó halmának minden, sokszor igen is tulságos, szerénységem mellett is elhinni kényszerítettém. — Apám keveset hagyott reám, mivel kelleténél becsületesebb ember volt,

és azon elvet követé egész életében: „ne bánts d a' másét.“ — Lát-
ni, hogy boldogult nemzöm setét időkben élt. — Az utósarjadék,
mint minden régi elvnek és szónak esküdt ellensége, remélhetni,
illy elélt mondásokat is nem sokára ki fog küszöböl ni. Mind-
azonáltal öregbátyámnak én és gazdaasszonya örökösei levén mind-
kettőnkre annyi maradt, hogy ez különös bánat nélkül tudott
visszanézni elmúlt napjainak hosszú sorára, és én gondatlanabbul,
mint egy banquerott-ra jutott atya négy leányaival, kik éppen egy
századot tesznek, a' jövőre. Szénám helyes rendben volt; hiva-
tal és czimek után soha se vágytam; mert igát huzni, 's idő előtt
megőszül ni nem akartam. — „És még is házasodik!“ — mondják,
vagy legalább gondolják kegyes olvasóim: de uraim, (vagy ha a'
gondolkodók között néhány kisasszony is találkoznék, ki a' világ
hiúságát megunván klastromba készül) és kisasszonyaim! nem iga a'
házasság; hanem örömeink és bajaink édes cseréje. „Halb ist die
Lust und halb der Schmerz, welchen nur allein man fühlt“ — mondja
Schiller, vagy legalább így akarta mondani; és mi későn adok he-
lyet ezen nagy igazságnak! A' férjfiú kitalálja a' körnek négyszö-
gét, de házi dolgai mindig félszegek maradnak, a' csillagok átnéz-
hetlen tengerében uszik, és nem tudja, mi történik körülötte; husz
ives értekezésekben terveket közöl a' világgal, és belügyei öszve-
dülnek; nemzeteket kormányoz tanácsával, és szakácsnéja vaspálczá-
ja alul nem tud kimenekedni; szóval, az Isten sem akarta, hogy az
ember maga legyen, és feleséget adott neki. Ma kezdem-el próba-
sétáimat; ha tetszik, induljunk: emberismeretet és vig szeszélyt vi-
szek az utra; reménylem, hogy kedves uti társaim velem unatkozni
nem fognak, és utfélben el nem hagyandnak.

A' nap, mint mondtam, már egészen kibukott a' láthatárra; a'
reggeli borúk, mint minutumi gondok a' könnyelmű homlokáról, el-
oszlottak, és tiszta meleg ég mosolygott alá. Én ablakom párkányá-
ra dülve elhagyatott virágkertembe néztem, és kényelmesen szívtam
mellembe az illatos léget. A' madarak nagy hangversenyt adának az
egész felébredő természetnek. Nem Rossini vagy ennek legmerészebb
utánzója Auber végetlen ismétlései, nem a' Norma-Vestapapné hatyú-
danáji untattak drága pénzemért; eredeti, mesterségtelen, és gyönyörű
hangok érinték kéjben uszó füleimet. — Ugy voltam én most minden
nemű kedves érzéseim birtokában, mint hajdan a' kedvelt emlékezetű
Popeban a' golcondai királyné ifiúsági barátja. Ismeretes igen szere-
tett tájon látám magamat; de ismeretlen varázsvilágba merülve égett
körülöttem az egész növényélet; régi, édes hangok repültek-be
hozzám a' kiviruló ágakról, a' rózsalugosból; de szebbek újabbak vol-
tak ezen hangok, melyek a' nagy mestert sejdítették; olly kimond-

batlanul jól, olly szabadon érzém vándor-önségem: és még is hebenbe egy édes elfogultság szállott; a' boldog, 's biztos jövőendő komoly fátyola felgördült előttem, és merő fénytől mit sem láttam. — Egy átkozott pinty, mint valamelly nyakas determinált Ernst-tista, harsány és tudatlan fütyölésével érzelgős (sentimental) korányálmaimat és igen kellemes tollas művészeimet háborgatni kezdé; de Heinefetter-csalogány ezüsttisztá trillájival, lágy, epedő, az égtől lehozott mélyen beható énekével csak hamar diadalmat nyert a' felbérlett pajkos karzathösen. — Egész lélekismerettel ajálhatom kertidalosaimat minden operaigazgatónak, arról előre is jót állván, hogy az én férjfi- és dáma-személyzetem minden tulságos igények nélkül levő, és semmiféle kikeresett mentségek okok 's a't. előadásával se fog torka egyikének is annyiszor elrekedni; a' gage igen kevés, és a' mi legtöbbet fog a' kibérlo tisztelt egészségére használni clienseim mindent *prima vista* énekelnek. (*Folytatás következik.*)

TERMÉSZET-TUDOMÁNY 'S TÖRTÉNET.

Fertő tavának legújabb munkába vett lecsapoltatását Honművészünk közelebbi 95-dik száma emlité. Régi ohajtása ez a' Fertő körüli birtokos uraságoknak, 's már Széchényi Zigmond gróf is gondolkodott erről, midőn 1742-ben Esterházy Miklós herczeggel levelezés által tanácskozott a' Fertőnek káros kiáradásai végett. Bizonyítják ezt az említett grófnak a' Széchényiek levéltárában találtatott levelei. Sőt Schönleben ur még azt is akarja állítani, hogy a' hajdani Romaiak idejében Peiso nevet viselt Fertő már Kr. sz. u. 308-dik évben is a' Rábába lecsapoltatott. Hogy Fertő tava csak lassanként terjedett olly nagyra, mint most ismertetik, több régi irományból hebizonyítható. Jelenen 1741-ben 1763-ban nevezetesen nagyobbult. Nagyon hihető, hogy erős földindulások is segíték elő nagyobbodását, kivált ha emlékezünk, hogy 1763-ban is a' vitnyédi Rábán felül Pomogy felé azon erős gyepp, mellyen terhes szekerek jártak, a' nagy földingás által megrepedvén 50 ölnyi hosszú és 4—5 ölnyi tóvá változott. Földrengés okozhatá ama szerencsétlenséget is, melly által a' Fertő partján levő legközelebbi helységek örökre úgy elöntettek, hogy ma nyomaikra se találhatni. Ezeknek számát Esterházy herczeg levéltárában levő egyik oklevél 14-re teszi; a' fraknó-vári régi irományokban pedig olvashatók öt illy szerencsétlen helységnek neveik, 's azon említés, hogy ezek még 1230-ban, 's 4-dik Béla király, és György győri püspök idejében léteztek; u. m. Feketető (Schwarzlaken, v. Teich), Jakabfalva (St. Jakob), Fertő (See, See-Wiese), Sárosvölgye (Kottingsthal, Koththal), Kendervölgye (Hanifthal, Hanfsthal, Grünthal). A' kismartoni levéltárban van egy régi urbarium, melly 1687-ban Esterházy Pál herczeg parancsolatjára egy régibb 1360-ki, már alig olvasható urbariumból másoltatott-le. Ebből kitetszik, hogy még 1360-ban is fenn állottak ama helységek, minthogy abban megneveztetnek; sőt ezeken kívül még emlittetnek a' ma már nem létező következő faluk is: Bod-

zafalva (Zauzendorf), Csundra, Jókut (Schönbrunn), Macskásd, Vadezere (Au), Udvar (Hof). — Sopron városának 1199. és 1327-dik évi donatiójában Rákos és Balf között fekvő Pakha vagy Pagya is neveztetik. — Remélhetni, hogy a' Fertőnek folytatva eszközlött lecsapolása után ezen előntött helységeknek némi nyomaira 's talán érdekes régiségekre is fognak akadni.

K Ü L Ö N F É L E.

Kikövette-e az eredeti bünt, Ádám-e vagy Éva? A' férjfiak igaztalansága őket mindig arra birta, hogy a' vétek eredetét az első asszonynak tulajdonítsák, 's ezt minden bajaink és gyengeségeink fő okának nevezzék. De ekkor a' szent írást rosszul értették. A' Genesis 2 fejezetének 2. 13. 17. 19. és 20. versei bizonyítják, hogy Éva az isteni parancs kiadásakor még nem volt megteremtve, 's következésképpen az első vétek terhe egészen Ádámra esik, minthogy a' parancs csak őt illeté, kinek még Éva nem volt alávetve. Ugyan ezt szent Czirill is mondja. Ezen szent atya állítja, hogy Éva éppen nem álmélkodott, midőn a' kigyót beszélni hallá, nem tudván, hogy a' beszélő tehetség ezen állatnak nem természeti adománya. Hihetőleg a' kigyó igen hizelgő és csábító beszédet tartta neki, mivel még azt is merte állítani, hogy nem fogna meghalni, sőt olly dolgoknak tudásához jutand, mellyek őt egészen az Istenhez teendik hasonlóvá. Azok, kik ezekben kételkednének, olvassák-meg a' Genesis 3. fejezetét, hol a' bizonyítás világos. Meg kell tehát engedni, hogy első anyánk akkor igen kritikai helyzetben volt; egyedül látá magát csábítójával, határozatlan és remegve a' vétkezéstől félelem 's az égő remény között, melly neki új ismereteket 's új fényt ígér vala. 'S ha mindjárt nem is lehet egészen bebizonyítani, mint az említett atya vélekedék, hogy felhevült állapotjában a' kigyót férjénél felsőbb lénynek gondolá, 's jobbnak gondolta, ha ennek követné inkább tanácsát: de Ő egyedül csak kíváncsiságból vétkezett, és pedig olly kíváncsiságból, melly tökély után törekedett. Mi Ádámot illeti, ez, noha a' tilalmat magától az Istentől kapá, készakarva vétkezett, minden kérdés 's legkisebb ellentállás nélkül, midőn felesége őt megkínálta. Ez a' Genesis 3. fejezetének 6. verséből sül-ki, hol egészen egyszerűn mondatik, hogy Éva neki a' gyümölcsöt oda nyujtá megkóstolásra, 's ő evett belőle, 's ezt alkalmasint csak torkosságból tette.

Ezen kívül Ádám sokkal hűnösebbé tette magát felelete által, mint Éva. — Sz. Ágoston mondja, hogy Ádám az Istennek ezen szókkal: „Az asszony az, mellyet társomul adál“ csendes ellenvetést tett. Ennyire megy — úgy mond a' szent atya — a' férjfiak szemtelen gőgössége. Mi Évát illeti, ez alázatosan megvallja bűnét, 's megelégszik e' szókkal: „A' kigyó engem megcsalt, és én vétkeztem!“ Ő nem panaszkodik 's átkozódik tovább a' pokoli szörnnyeteg ellen, mellyet most elhatározott ellenségének megismer. Ítéletének valósága vele legott érezteti, hogy igen is hiszelékeny volt, 's lelki nagysága nem engedi, hogy lealacsonyító szemrehányásokra vetemüljön. De lássuk, mint viselé magát Ádám Nem ellenségét vádolja-be, hanem egy szeretetre méltó asszonyt, kit valóban szeret. De szerelmi mámorának ellenére is, mellybe illy bájos

lény megtekintése őt ejté, így kiálta-fel: „Csontom csontja! testem teste!“ Még is már az első veszedelemben sárban hagyja kedves élete párját, 's magát kisimitva őt egyedül akarja az Isten haragjának kitenni! Nem látjuk ezekben a' férjfit egészen úgy, mint van? Milly különbség az érzeményekben! A' férjfiben csak alávalóságot és állhatatlanságot, de az asszonynál nemeslelkűséget és character-szilárdságot találni. Azért a' férjfi keményebben is büntetteték-meg az asszonynál. — „Arczod verejtékével egyed kenyeredet, míg ismét földdé nem leszel, mellyből vétettél“ szólla az Isten Ádamhoz; de az asszonyt csak arra kárhoztatá, hogy férjének alattvalója legyen 's fájdalommal szüljön. Egy minden esetre nehéz büntetés, mellyet az Isten itt az asszonyokra szabott, ha férjhez menni akarnak; de melly alól magokat kivonhatják, ha pártában akarnak maradni, vagy fátyolt felvenni.

Ö — r — né.

Furcsa kiszámolás. Valamelly jeles angol földmérő kiszámolta, hogy minden négy lovas kocsi, melly 100 angol (mintegy 18 magyar) mértföldet halad az uton, 12 font vasat koptat-el. Minthogy pedig London és Birmingham között naponként 20 illy kocsi jár; tehát naponként ott 240 font vas hagyatik az uton. Ezen kiszámítás a' kocsikerekek és patkók pontos megvizsgálásán alapszik.

Levél a' pesti játékszin ügyében.

Barátom Dicsvágyi! Miket a' hatvani kapunál épülő játékszinről hallottam, ezek. — Győzősy Julius, ki ez előtt négy hónappal melegebb tartományokba utazott, azt állitá, hogy azokra, mellyek az érintett játékszin ellen a' hirlapokban annyiszor előhordatnak, az ő eljövetelekor tettel fognak azon játékszin pártolói felelni: de ha még többet akarsz tudni, mindent el fog neked beszélni az új játékszinben felvonások között Győzősy Julius testvére

Augustus.

V i s s z á s r e j t v é n y.

Egykép hangzom, akármelly végemről nevem olvasd.

Majd fedelül használsz, majd takaród lehetek.

Így a' fedő, boríték, terítő nevet érted alattam;

Ablak elejbe tehetsz, 's ágyad' is ékesitem.

Mások védelmül szeretik használni szavacska'm',

'S burkolják ügyöket titkosan árnyam alá.

Engem azonban ügyesb kéz majd könnyen felemelhet,

'S álnok rejtekemet bölcs esze felfedezi.

Cs. J.

Előbbi rejtvény: Kár 's'a't.

Kérelem. Folyó esztendőnk utolsó havába lépén, tisztelettel kéretnek e' folyóirat pártfogói, hogy iannak jövő évi folyamata iránt mi-nél előbb méltóztatásnak megtenni rendelésüket akár a' cs. k. postahivatalokon, akár Pesten a' kiadó hivatalban.

Szerkezi Róth krepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.